

“บทสนทนาจากเจ้าอาวาส”

สวัสดีครับ พี่น้องที่รักทุกท่าน

ก่อนอื่น พ่อขอถือโอกาสนี้ ต้อนรับ คุณพ่อธนากร เลาหบุตร ซึ่งมาทำหน้าที่แทนคุณพ่อณรงค์ รวมอร่าม โดยประมาณ 4 เดือน นับจากนี้ คือ จนกว่าจะมีการประกาศโยกย้ายพระสงฆ์ นั้นเอง ที่จริง พ่อ กับคุณพ่อธนากร ก็เคยทำงานด้วยกันมาก่อนแล้ว ที่วัดกาลหว่าร์ เป็นเวลา 1 ปี จึงรู้จักกันพอสมควรอยู่แล้ว และหวังว่าคุณพ่อจะทำหน้าที่ ที่อาสนวิหารอัสสัมชัญ ด้วยความสุข แม้ต้องพักอาศัยอยู่ในห้องเล็กคับแคบสักหน่อย ก็ตาม

เมื่อเราพูดถึงพฤติกรรม หรือการตัดสินใจของมนุษย์ บ่อยๆ ก็เป็นสิ่งที่คาดเดาได้ยาก ว่าจะเป็นอย่างไร แน่นนอน อยู่ดีๆ พฤติกรรมบางอย่างของใครบางคน อาจเปลี่ยนแปลงไปอย่างฉับพลัน เหนือความคาดหมาย ก็เป็นไปได้ ส่วนจะออกไปทางดี หรือเลว ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ใครจะยินดี หรือยินร้าย ก็ว่ากันไป อย่างไรก็ตาม หลายๆ ครั้ง พฤติกรรมบางอย่างของมนุษย์ ก็เป็นสิ่งที่พอคาดเดาได้ โดยเฉพาะ คนที่คุ้นเคยรู้จักกันดี พอได้ยินพูดแบบนี้ หรือทำท่าทางแบบนี้ นั้น ต่อไป ก็จะมีพฤติกรรม อย่างที่ว่ามันแหละ เรียกว่า ถ้ามาไม่นี้ ก็เป็นอันรู้กันแล้ว บางที นี่ก็น่าจะเป็นสิ่งเตือนใจสำหรับทุกคนว่า อย่างมัวแต่คิดว่าคนอื่นไม่รู้ทัน หรือตามไม่ทัน มีตัวเองฉลาดอยู่คนเดียวเพราะที่จริง เป็นเรื่องที่ เขาอยากจะพูด หรือไม่อยากจะพูด ต่างหาก โดยเฉพาะการคาดเดาถึง พฤติกรรมของการเอาเปรียบ คนอื่น หรือ ของการจะเอาแต่ชนะคนอื่น หรือ ทั้บถมคนอื่น เรื่องพวกนี้ มองกันไม่ยากนัก

เรื่องพฤติกรรมของมนุษย์ ทำให้พ่อคิดถึง ห้างสรรพสินค้า ทั้งหลาย ซึ่งเดี๋ยวนี๋ ลงทุนกันมหาศาล กว้างขวาง ใหญ่โต เพียบพร้อมด้วยความสะดวกสบายในทุกด้าน จนเดี๋ยวนี๋ เขาพูดเปรียบเปรยกันว่า ห้างสรรพสินค้า ก็คือวัดวันอาทิตย์ สำหรับคนยุคนี้ ที่วันอาทิตย์ต้องนัดกันไป

ส่วนมิสซาที่วัดทั้งหลายกลับไม่สนใจ พ่อเชื่อว่า คนที่ไป เทียวห้างสรรพสินค้า จำนวนมาก ไม่ได้ตั้งใจที่จะไปหาซื้อของอะไร เพียงแค่ไปเดินดู รับประทานอาหาร ดึกกว่าอยู่บ้านเปือๆ เจ้าของห้างสรรพสินค้าก็คงรู้ดีในเรื่องนี้เหมือนกัน แต่กระนั้น เจ้าของห้างสรรพสินค้า คงเชื่อมั่นในอำนาจของความอยากได้อย่างมี ของมนุษย์ ซึ่งมักจะมีไม่สิ้นสุด เมื่อเห็นของสะดุดตาสะดุดใจ ก็เกิดความอยากขึ้นมาจนได้ นี่ก็เป็นพฤติกรรมที่พ่อคาดเดาได้เช่นกัน

วันก่อน พ่อไปเดินเทียวห้างแห่งหนึ่ง เห็นแม่กับลูกสาวตัวเล็กๆ คนหนึ่งเดินเทียวอยู่เหมือนกัน พ่อถึงร้านแห่งหนึ่งที่มีกองตุ๊กตาอยู่เต็มเท่านั้นเอง ลูกสาวก็วิ่งไปหยิบตุ๊กตาตัวหนึ่งด้วยความอยากได้ แต่ แม่ไม่ยอมซื้อให้ลูก และวิ่งเข้าไปห้าม แล้วสงครามระหว่าง แม่กับลูกสาวก็ระเบิดขึ้น ลูกส่งเสียงร้องดังสุดชีวิตพร้อมกับลงไปนอนอยู่กับพื้น แม่ก็พยายามฉุดกระชากลากดึง ให้ลูกสาวออกห่างจากกองตุ๊กตา พ่อแอบมองอยู่นาน ในใจก็นึกสงสารแม่ที่ไม่ยอมซื้อให้ อาจเป็นปัญหาเรื่องเงินในกระเป๋า หรือไม่ก็เพื่อตัดนิสัยลูก อีกใจหนึ่ง ก็สงสารลูกสาว ที่อยากได้ตุ๊กตาตัวโปรดใจแทบขาด ส่วนพ่อ คงทำอะไรไม่ได้เลยกับเหตุการณ์ที่พบเห็นนี้ รู้แต่ว่า พ่อไม่รู้รู้สึกสนุกกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น กลับหดหู่อย่างบอกไม่ถูกเสียมากกว่า พร้อมกับคิดในใจว่า *เราผู้ใหญ่ ก็มีความอยากได้อะไรต่อมิอะไร ไม่แตกต่างไปจากหนูมากนักหรอก หนูเอ๋ย!*

พ่อรู้สึกว่าจิตใจของมนุษย์สมัยนี้ เติลิดเปิดเปิงไปกับความต้องการส่วนตัว มากเสียจนหลงทิศหลงทางไปแล้ว จนหาทางกลับบ้านแท้ไม่ถูก เอาแต่คิดว่า ทุกอย่างเป็นสิทธิที่ควรได้ หรือสิ่งที่ได้มาล้วนมาจากความสามารถของตน คนอื่นไม่เกี่ยว หรือ แม้แต่พระเจ้า ก็ไม่เกี่ยวข้องด้วย

พ่อจึงชอบใจ ที่เมื่อพระเยซูเจ้าทรงรักษาคนโรคเรื้อนให้หายแล้ว พระองค์ตรัสสั่งว่า **"จงไปแสดงตนแก่สมณะ และถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสกำหนด"** อย่างน้อย ไม่ว่าเราจะได้อะไรมาตั้งใจเรา จะเป็นสิ่งของฝ่ายโลก หรือ คุณค่าฝ่ายจิตใจ ก็อย่าลืม **"ไปวัดไปวา ไปถวายเครื่องบูชา"** ด้วย เพราะอันที่จริง ไม่ว่าสิ่งใดๆ ล้วนเป็นพระคุณจากพระเจ้า ลองคิดดูให้ดี และมองด้วยความเชื่อ

นี้อาจเป็นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเรา ผู้มีความเชื่อและไว้วางใจในพระเจ้า ซึ่งจะไม่เป็นไปตามการคาดเดาของโลกที่มีต่อเรา